

Література

1. Бахин В.П. Следственные ситуации как основа разработки конкретных методов расследования преступлений / В.П. Бахин // Вопросы криминалистической методологии, тактики и методики расследования: материалы науч. конф., Минск, сентябрь 1973 г. - Минск, 1973. - С. 22-28.

2. Белкин Р.С. Курс криминалистики: [учеб. пособие] / Рафаил Самуилович Белкин. ¼ М.: Юнити, Закон и право, 2001. ¼ 836 с.

3. Веліканов С.В. Класифікація слідчих ситуацій в криміналістичній методиці: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 "Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза" / Сергій Володимирович Веліканов. ¼ Х., 2002. ¼ 19 с.

4. Волчецкая Т.С. Криминалистическая ситуалогия: [моногр.] / Татьяна Сергеевна Волчецкая. - Калининград: Калининград. гос. ун-т, 1997. - 248 с.

5. Драпкин Л.Я. Основы криминалистической теории следственных ситуаций: автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 "Уголовный процесс и криминалистика; судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность" / Л.Я. Драпкин. - М., 1987. - 45 с.

6. Іщенко А.В. Проблематика слідчих ситуацій як складова навчального курсу криміналістики / А.В. Іщенко, Г.В. Щербакова // Вісник Одеського інституту вну-

трішніх справ. ¼ 2003. ¼ Вип. 2. ¼ С. 57-63.

7. Лисиченко В.К. Взаимосвязь следственной ситуации с тактикой производства следственных действий / В.К. Лисиченко, В.О. Батюк // Криминалистика и судебная экспертиза. - К., 1990. - Вып. 40. - С. 23-29.

8. Прудников В.В. Понятие следственной ситуации, ее классификация / В.В. Прудников // Закон в теории и судебной практике: материалы науч.-практ. конф.; тезисы науч. докл. и сообщ. ¼ Краснодар: Изд-во Южн. ин-та менеджмента, 2001. ¼ С. 100-104.

9. Селиванов Н.А. Криминалистические характеристики преступлений и следственные ситуации в методике расследования / Н.А. Селиванов // Социалистическая законность. - 1977. - № 2. - С. 56-59.

10. Яблоков Н.П. Следственные ситуации в методике расследования и их оценка / Н.П. Яблоков // Вестник Московского государственного университета. - 1983. - № 5. - С. 12-17.

Львовочкіна М.В.

*Здобувач кафедри криміналістики
Національного університету
"Одеська юридична академія"
Надійшла до редакції: 22.11.2013*

УДК 343.37.7

ОБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 345 КК УКРАЇНИ (ПОГРОЗА АБО НАСИЛЬСТВО ЩОДО ПРАЦІВНИКА ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ)

Танько А. В.

Вчення про об'єкт злочину в кримінальному праві України є одним з головних і найбільш складних його питань. Об'єкт злочину займає найважливіше місце серед елементів, з яких складається склад злочину. Від визначення об'єкта злочину залежить правильність рішення про злочинність або не злочинність діяння, відмежування його від інших злочинів, кваліфікації й відповідальності суб'єкта, який вчинив це діяння.

Дослідженню концептуальних проблем об'єкту злочину як фундаментальної складової складу злочину присвячені праці багатьох видатних юристів, таких як: В.К. Глістін, П.С. Дагель, Н.Д. Дурманов, В.П. Ємельянов, М.Й. Коржанський, Г.А. Кригер, В.М. Кудрявцев, Н.Ф. Кузнєцова, П.С. Матишевський, А.А. Музика, В.О. Навроцький, Б.С. Нікіфоров, Г.П. Новосолов, А.І. Рарог, А.А. Піонтковський, С.Є. Познішев, Є.Л. Стрельцов, Н.С. Таганцев, С.А. Тарарухін, В.Я. Тацій, К.Ф. Тихонов, А.Н. Трайнін, В.М. Трубников, Є.В. Фесенко, П.Л. Фріс, М.І. Хавронюк, Н.Н. Ярмиш та інших. Однак сьогодні існує чимало спірних питань щодо визначення поняття об'єкту злочину як на загальному теоретичному, концептуальному рівні, так і на рівні окремих видів злочинів. Не є виключенням у цьому сенсі, на жаль, і злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян.

Метою статті є встановлення й характеристика родового, безпосереднього та додаткового об'єкту злочину, передбаченого ст. 345 КК України (погроза або насильство щодо працівника правоохоронного органу).

Сьогодні серед вчених існує багато точок зору щодо визначення об'єкту злочину. Найбільш поширеною в науці кримінального права є точка зору, що об'єктом злочину виступають суспільні відносини. Уперше думку про те, що об'єктом злочину є суспільні відносини, висловив А.А. Піонтковський ще в 1924 р.: "Виходячи із загального марксистсько-ленінського вчення про злочин, об'єктом будь-якого злочину слід вважати суспільні відносини, що охороняються всім апаратом кримінального примусу" [1, 130]. Визнають об'єктом злочину суспільні відносини також М.І. Бажанов, В.К. Глістін, В.К. Гришук, М.Й. Коржанський, Н.Ф. Кузнєцова, І.І. Митрофанов, А.А. Музика, Б.С. Нікіфоров, А.А. Піонтковський, А.В. Савченко, Є.Л. Стрельцов, В.Я. Тацій та інші вчені. На сучасному етапі в теорії кримінального права, на наше переконання, більш вірною, обґрунтованою, з приводу визначення об'єкта злочину, є саме ця позиція, оскільки суспільні відносини - це реальна і єдина форма існування людського суспільства, суспільні відносини - це єдиний спосіб людського співжиття.

У науці кримінального права існують різні класифікації об'єктів злочину. Спиратися насамперед доцільно на класифікації, які дозволяють глибше розкрити об'єкт дослідження. Це традиційні класифікації об'єктів злочинів "за вертикаллю" та "за горизонталлю".

У кримінально-правовій науці найпоширенішою є триступенева класифікація об'єктів "за вертикаллю" (загальний, родовий і безпосередній) [2, 97]. Доцільно зазначити, що на думку окремих авторів, зазначена класифікація складається з чотирьох ступенів:

© А.В. Танько, 2013

загальний, родовий, видовий і безпосередній. Але у зв'язку з тим, що дослідження класифікації об'єктів "за вертикаллю" не є безпосередньою метою цієї роботи, ми погоджуємося з думками авторів стосовно триступеневої класифікації об'єктів.

Загальний об'єкт утворює сукупність усіх суспільних відносин, що поставлені під охорону чинного закону про кримінальну відповідальність. Виділення загального об'єкта має пізнавальне й практичне значення. Він показує суспільну небезпеку й спрямованість злочинного посягання на суспільні відносини. Відмова від поняття загального об'єкта злочину призведе до затушовування й недооцінки суспільної небезпеки злочину й може завдати шкоди науці кримінального права та практиці застосування кримінального законодавства.

Під родовим об'єктом розуміють об'єкт, яким охоплюється певне коло тотожних чи однорідних за своєю соціальною й економічною сутністю суспільних відносин, які у зв'язку з цим повинні охоронятися єдиним комплексом кримінально-правових норм.

Під безпосереднім об'єктом необхідно розуміти ті суспільні відносини, спричинення шкоди яким складає суспільну сутність такого злочину й з метою охорони якого складена кримінально-правова норма, що передбачає відповідальність за його вчинення.

Звернемося передусім до аналізу родового об'єкту злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України "Злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян".

Необхідно зауважити, що серед вчених немає єдності думок щодо виокремлення родового об'єкта вказаних злочинів. Так, окремі автори в якості родового об'єкта злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України, визначають певну групу суспільних відносин, що виникають між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян і фізичними особами, у зв'язку зі здійсненням адміністративно-розпорядчих функцій з метою захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб [3, 425; 4, 485]. На нашу думку, визначення родового об'єкту злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України, саме через вказану групу суспільних відносин, є не досить вдалою позицією, оскільки навряд чи можна погодитися, що саме такі відносини виникають, наприклад, при вчиненні злочину, передбаченого ст. 38 КК України "Наруга над державними символами" або ст. 353 КК України "Самовільне присвоєння владних повноважень або звання службової особи".

На думку інших вчених, родовим об'єктом вказаних злочинів є відносини, що регулюють порядок діяльності державних органів і органів місцевого самоврядування, а також діяльність об'єднань громадян [5, 541]. На нашу думку, визначення саме таких суспільних відносин як родового об'єкту аналізованих злочинів також є не досить вдалою позицією, оскільки навіть виходячи з законодавчої назви розділу XV Особливої частини КК України, родовим об'єктом повинні виступати відносини, що пов'язані з авторитетом органів державної влади, місцевого самоврядування та об'єднань громадян, а не з порядком їх діяльності.

Окремі автори визначають, що родовим об'єктом злочинів цього виду є відносини між органами управління, з одного боку, і громадянами - з другого, які виникають зі здійснення адміністративно-розпорядчих функцій

у межах взаємних прав та обов'язків і забезпечення нормальної діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування й об'єднань громадян при реалізації державного будівництва [6, 435]. На наш погляд, визначення саме таких відносин як родового об'єкту злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України, також є не досить вдалими, оскільки таке розуміння родового об'єкту занадто перевантажене в частині категоріального апарату, при цьому деякі поняття можуть тлумачитися з різних позицій, також і не з позиції авторитету або діяльності органів влади, місцевого самоврядування та об'єднань громадян, зокрема поняття "органи управління" та "державне будівництво".

Інші вчені як родовий об'єкт злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України "Злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян", визначають суспільні відносини у сферах правоохоронної та адміністративної діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян і фізичних осіб, офіційного документообігу й виконання цивільно-правових зобов'язань [7, 4]. На нашу думку, таке визначення родового об'єкту також викликає певні сумніви, оскільки таке визначення, по-перше, повною мірою не відображає змісту законодавчо закріпленої назви розділу XV Особливої частини КК України, по-друге, виходячи зі вказаного визначення, родовим об'єктом є суспільні відносини у сфері правоохоронної та адміністративної діяльності об'єднань громадян і фізичних осіб, тлумачення й практичне застосування яких викликає певні труднощі.

Деякі автори зазначають, що родовим об'єктом зазначених злочинів є суспільні відносини, що забезпечують авторитет органів державної влади, органів місцевого самоврядування або об'єднань громадян [8, 397]. На нашу думку, таке визначення родового об'єкту злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України, також є не досить вдалими, оскільки воно, хоча безумовно й відображає зміст законодавчо закріпленої назви вказаного розділу, однак, не охоплює зміст окремих складів злочинів, відповідальність за вчинення яких у ньому передбачена.

Досліджуючи проблеми кримінальної відповідальності за примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань, А.М. Соловійова зазначає, що авторитет органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян може розглядатися як складова частина порядку управління. "Якщо визначити родовий об'єкт примушування до виконання (невиконання) цивільно-правових зобов'язань лише як авторитет органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян, то таке визначення призведе до того, що деякі злочини будуть просто не вписуватися у таке вузьке поняття", - пише А.М. Соловійова. Вона вважає, що, посягаючи на конкретне - діяльність компетентних органів, певний порядок управління, шкода завдається й абстрактному - авторитету таких органів. З урахуванням викладеного, авторка пропонує таке визначення родового об'єкта злочинів, відповідальність за вчинення яких передбачена статтями розділу XV Особливої частини КК: це - нормальна управлінська діяльність органів державної влади (законодавчої, виконавчої та судової) і органів місцевого самоврядування, авторитет органів державної

влади, органів місцевого самоврядування й об'єднань громадян [9, 51-52]. На нашу думку, у висловлюванні А.М. Соловйової має місце певна розбіжність щодо визначення родового об'єкту при його визначенні щодо такого злочину, як примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань і визначення родового об'єкту злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України, на підставі чого не можна чітко констатувати, які саме відносини зазначений автор розуміє під родовим об'єктом вказаних злочинів.

На думку І.І. Давидович, за допомогою норм розділу XV Особливої частини КК законодавець охороняє як сукупність усіх видів діяльності держави (державне управління в широкому його розумінні), так і діяльність недержавних утворень або й діяльність окремих громадян, яка здійснюється з метою реалізації публічних (загальних) інтересів (громадське управління). Тому як родовий об'єкт злочинів, склади яких передбачені в цьому розділі, вона пропонує розглядати так зване "публічне управління" [10, 25]. На нашу думку, брати за основу таке визначення родового об'єкту вказаної категорії злочинів також є недоцільним, оскільки не зрозумілою є саме категорія, так і позиція автора щодо визначення поняття "публічне управління".

На нашу думку, на підставі аналізу назви XV розділу Особливої частини КК України можна зробити висновок, що вказані злочини посягають на суспільні відносини, що забезпечують нормальну діяльність органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян і авторитет у їх діяльності.

Авторитет, відповідно до юридичного словнику, - загальновизнане значення, вплив [11]. Нормальне функціонування вказаних органів означає забезпечення їх діяльності відповідно до вимог чинного законодавства, тобто недопущення будь-якими суб'єктами порушень положень законів, постанов, розпоряджень, інших нормативно-правових актів і заснованих на них вимог компетентних органів та (або) їх представників.

Отже, на підставі вказаного, на нашу думку, родовим об'єктом злочинів, відповідальність за вчинення яких передбачена розділом XV Особливої частини КК України, є суспільні відносини, що забезпечують авторитет і нормальну діяльність органів державної влади, місцевого самоврядування та об'єднань громадян.

Щодо безпосереднього об'єкта досліджуваного злочину необхідно зазначити наступне.

Окремі автори як безпосередній об'єкт виокремлюють суспільні правоохоронні відносини [7, 4]. На нашу думку, така позиція є доволі дискусійною, оскільки правоохоронні відносини стосуються не лише працівників правоохоронних органів, які є потерпілими при вчиненні аналізованого злочину, а й будь-яких фізичних осіб, суспільства та держави загалом. Крім того, у зв'язку з тим, що автори не наводять визначення поняття "правоохоронні відносини", його тлумачення викликає певні труднощі.

Інші автори вважають, що під безпосереднім об'єктом досліджуваного злочину необхідно розуміти суспільні відносини, що забезпечують право на життя [8, 413]. На нашу думку, визначення саме таких суспільних відносин як безпосередній об'єкт є вкрай невірною позицією, оскільки вона суперечить законодавчому розміщенню аналізованої норми. Суспільні відносини, що забезпечують право на життя, є безпосереднім об'єктом злочинів, передбачених розділом II Особливої

частини КК України "Злочини проти життя та здоров'я особи", і не можуть виступати як безпосередній об'єкт злочинів, передбачених розділом XV Особливої частини КК України "Злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян".

Деякі автори визначають, що безпосереднім об'єктом, у ракурсі аналізу злочинів проти авторитету органів місцевого самоврядування, є суспільні відносини, що виникають у зв'язку зі здійсненням представниками органів місцевого самоврядування делегованих їм законом повноважень [12, 20]. На нашу думку, визначення безпосереднього об'єкта в такий формі є не зовсім вдалим, оскільки виникає дискусійне питання щодо того, які саме суспільні відносини можуть виникнути у зв'язку зі здійсненням представниками органів місцевого самоврядування делегованих їм законом повноважень і які саме повноваження повинні виконувати представники органів місцевого самоврядування, на підставі яких можуть виникнути вказані відносини.

На думку деяких авторів, безпосереднім об'єктом досліджуваного злочину є нормальна робота й авторитет працівників правоохоронних органів [6, 452]. На нашу думку, така позиція також може бути піддана певній критиці, оскільки викликає сумніви, що в разі зазіхання на здоров'я працівника правоохоронного органу або його близьких родичів заподіюється шкода саме авторитету цього працівника. Крім того, на наш погляд, недоцільним є визнання суспільних відносин у сфері авторитету працівника правоохоронного органу або нормальної його роботи в разі вчинення умисного вбивства вказаної особи.

На підставі вказаного, на нашу думку, безпосереднім об'єктом досліджуваного злочину є суспільні відносини, що забезпечують авторитет і нормальну діяльність всієї системи правоохоронних органів. Як обґрунтування вказаного положення, на наш погляд, доцільно зазначити те, що при вчиненні посягання на окремого працівника правоохоронного органу або його близького родича, винна особа зазіхає не на окрему людину (працівника), а на існуючу систему органів, що покликані забезпечувати правопорядок у державі.

Щодо класифікації об'єкту злочину "за горизонталлю" у кримінально-правовій літературі виокремлюють наступні види: додатковий обов'язковий безпосередній об'єкт і додатковий факультативний безпосередній об'єкт. Додатковий обов'язковий об'єкт має таке саме обов'язкове значення для цього складу, як і основний, і його відсутність означає відсутність цього складу злочину загалом. Додатковий факультативний об'єкт, на відміну від додаткового обов'язкового, не має такого істотного значення для кваліфікації вчиненого за нормою права, яка передбачила його ознаки. При кваліфікації діяння за цією статтею закону він може бути, а може й не бути присутнім.

Слід зазначити, що всі вчені, які проводять дослідження в цій сфері, солідарні щодо виокремлення додаткового обов'язкового об'єкту досліджуваного злочину. При цьому суттєвих суперечностей стосовно визначення цього об'єкту серед науковців також не існує. Ми підтримуємо позицію вчених [7, 9], які в якості додаткового обов'язкового об'єкту цього злочину розглядають суспільні відносини у сфері забезпечення особистої недоторканності й здоров'я працівника правоохоронного органу та (або) його близьких родичів,

та (або) відносини у сфері забезпечення недоторканності власності зазначених осіб.

На підставі зазначеного можна зробити наступні висновки.

Родовим об'єктом злочинів, відповідальність за вчинення яких передбачена розділом XV Особливої частини КК України є суспільні відносини, що забезпечують авторитет і нормальну діяльність органів державної влади, місцевого самоврядування та об'єднань громадян.

Безпосереднім об'єктом аналізованого злочину є суспільні відносини, що забезпечують авторитет і нормальну діяльність всієї системи правоохоронних органів. Додатковим обов'язковим безпосереднім об'єктом аналізованого злочину є суспільні відносини у сфері забезпечення особистої недоторканності й здоров'я працівника правоохоронного органу та (або) його близьких родичів, та (або) відносини у сфері забезпечення недоторканності власності зазначених осіб.

Література

1. Пионтковский А.А. Уголовное право РСФСР. Общая часть / А.А. Пионтковский - М.: Госюриздат, 1924 г. - 194 с.

2. Кримінальне право України. Загальна частина / під ред. М.І. Бажанова, В.В. Сташиса, В.Я. Тація. - Київ - Харків: Юринком Інтер - Право, 2002. - 414 с.

3. Кримінальне право України. Особлива частина: підручник / [Ю.В. Баулін, В.І. Борисов, В.І. Тютюгін та ін.]; за ред. В.В. Сташиса, В.Я. Тація. - 4-те вид., перер. та допов. - Х.: Право, 2010. - 608 с.

4. Уголовное право Украины. Особенная часть: учебник / [М.И. Бажанов, Ю.В. Баулин, В.И. Борисов и др.]; под ред. М.И. Бажанова, В.В. Сташиса, В.Я. Тація. - К.: Юринком Интер, 2003. - 672 с.

5. Уголовное право Украины. Особенная и общая часть: учебник / [Е.Н. Алиева, А.П. Бябий, Т.А. Гончар и др.]; под ред. Е.Л. Стрельцова. - Х.: ООО "Одиссей", 2006. - 720 с.

6. Кримінальне право України. Особлива частина: підручник / [Ю.В. Александров, О.О. Дудоров, В.А. Клименко та ін.]: за ред. М.І. Мельника, В.А. Клименко. - К.: Юридична думка, 2004. - 656 с.

7. Удод А.М. Кримінально-правова характеристика погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу (ст. 345 КК України): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.08. "Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право" / А.М. Удод. - Х., 2013. - 16 с.

8. Терентьев В.И. Уголовное право Украины. Особенная часть: конспект лекций / В.И. Терентьев - Николаев: Изд-во "Дизайн и полиграфия", 2007. - 564 с.

9. Соловйова А.М. Кримінально-правова характеристика примушування до виконання чи невиконання цивільно-правових зобов'язань (ст. 355 КК України): дис. ... кандидата юрид.наук: 12.00.08 "Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право" / А.М. Соловйова - К., 2004. - 216 с.

10. Давидович І.І. Кримінально-правова охорона представників влади і громадськості, які охороняють правопорядок: дис. кандидата юрид. наук: 12.00.08 "Кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право" / І.І. Давидович. - К., 2007. - 252 с.

11. Юридичний словник. - [Електронний ресурс]: <http://ru.wiktionary.org/wiki/%E0%E2%F2%E5%E8%E5%E2>.

12. Донченко О.І. Характеристика об'єкта злочинів проти авторитету органів місцевого самоврядування / О.І. Донченко // Південноукраїнський правничий часопис. - 2012. - № 4. - С. 17-21.

Танько А. В.

здобувач кафедри кримінального права та кримінології ФПС ХНУВС

Надійшла до редакції: 11.11.2013

УДК 343.85

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ ПРО ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ЩОДО ЖІНОК ТА ДІТЕЙ

Для підтримання порядку в суспільстві вкрай важливо, щоб свідки й потерпілі мали можливість безперешкодно свідчити в ході досудового розслідування чи надавати допомогу оперативним і слідчим підрозділам, давати свідчення в суді, не піддаючись залякуванню й не боячись помсти з боку осіб, причетних до протиправної діяльності. На забезпечення цього архіважливого напрямку законодавством визначена ціла система заходів, що вживаються в разі виникнення реальної загрози життю, здоров'ю, житлу й майну осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві. На жаль, чинне законодавство не уточнює, яким чином компетентний суб'єкт має вирішувати питання про наявність достатньої для вжиття відповідних заходів загрози, особливо, якщо потерпілим може виявитися особа, яка є слабкою й не здатна себе захистити. Насамперед це стосується жінок і дітей, які переважно, з цілком зрозумілих причин, не тільки не здатні чинити опір фізичному насильству, а і є надзвичайно вразливими для протиправного психологічного впливу.

© Р.В. Тарасенко, 2013

Тарасенко Р. В.
Окремі проблеми забезпечення безпеки учасників кримінального судочинства розглядалися в працях К.В. Антонова, Л.І. Аркуші, В.П. Бахіна, Л.В. Брусніцина, М.П. Водька, А.М. Волощука, І.О. Воронова, В.І. Галагана, Е.О. Дідоренка, О.Ф. Долженкова, О.Ю. Єпіхіна, В.П. Захарова, О.А. Зайцева, В.С. Зеленецького, А.В. Іщенко, Н.С. Карпова, І.П. Козаченка, В.В. Крутова, Я.Ю. Кондратьєва, В.К. Лисиченка, Д.Й. Никифорчука, С.С. Овчинського, Ю.Ю. Орлова, М.А. Погорецького, В.Д. Пчолкіна, М.Б. Саакяна, В.Г. Самойлова, Г.К. Синілова, О.П. Снігерьова, В.Л. Ортинського й інших. На монографічному рівні зазначеної проблематики у своїх роботах торкалися українські дослідники І.В. Басиста, О.О. Гриньків, Г.О. Душейко, Ю.М. Крамаренко, М.В. Куркін, А.О. Ляш, Т.І. Панасюк, С.М. Пашков, Р.М. Шехавцов. Однак проблемні питання прийняття рішень про застосування заходів забезпечення безпеки щодо жінок і дітей не розглядалися взагалі.

Розпочнемо з того, що ч. 1 ст. 20 Закону України "Про

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ
ПРАВНИЧИЙ ЧАСОПИС**